

indeholdes i vore Forslag under Nr. 26 og 27. Derved ville Arvingerne opnaa den samme Betyggelse gratis, som der ifølge Lovens System skulde naas gjennem Beskikkelse af en Inkassator, der skulde stille Sikkerhed. Allerede paa dette Punkt skal jeg bemærke, at vi have ment, at de finansielle Betæntligheder ved denne Sag ikke kunne være betydelige, da det Ansvar, som saaledes paabyrdes Staten i finansiell Henseende ikke kan vække nogen Betæntlighed, fordi de Tilfælde, hvor Folk have lidt Tab i Skifteforvalternes Boer, jo heldigvis have været meget sjeldne hidtil og vel ogsaa ville blive det i Fremtiden. Det har heldigvis været meget sjeldent, og i de Tilfælde, hvor saadanne Tab virkelig lides, har man vistnok ikke kunnet undgaa og vil i Fremtiden ikke kunne undgaa at give de Paagjældende Erstatning alligevel, uagtet det ikke er Lovens Forskrift, at de skulle have en saadan. Derfor har Udvalget ment, at det i finansiell Henseende omtrent kunde være ligegyldigt, om denne Bestemmelse stod der eller ikke, fordi Statskassen altid vilde komme til at dække den Slags Tab. Men under den Forudsætning, at et saadant subsidiært Ansvar vilde blive overtaget af Staten, har Udvalget ment det rettest at blive staaende ved en Ordning, der omtrent er den samme som den mugjældende, ifølge hvilken altsaa Inkassator ikke er Voets Kasserer i det Hele, men kun er Funktionsskasserer, kun er den, der har at indfasere Auktionsbelsøbene. Vi have dog ment at burde udstrække hans Virksomhed noget videre, idet vi foreslaa, at det ogsaa skal kunne overdrages ham at indfasere andre Fordringer. Derved tænke vi navnlig paa saadanne Tilfælde, hvor f. Ex. en Gaandværker eller Handlende dør og har en Mengde Boggjæld udestaaende hos Folk. Der synes det rimeligt, at Skifteforvalteren kan forlange den Bistand, at han kan antage en Inkassator til at indtræve disse udestaaende Belsø. Det følger af disse Forandringer i Inkassators Stilling, at vi have ment det rigtigt at opgive den Regel, hvorefter Inkassator skal nyde et vist bestemt Bederlag af 2 eller 4 pCt. af Inkassationssummen. Det have vi ment at burde opgive ogsaa af forskellige andre Grunde, og i Stedet derfor have vi foreslaaet, at Bederlagets Størrelse skal bero paa Doverskomsf, og hvis en saadan ikke er truffen, da paa Skifteforvalterens Bestemmelse. — Vndringsforslaget under Nr. 28 er en Redaktionsændring, og Forslaget under Nr. 29 er en Selvfølge, naar Forslagene Nr. 26 og 27 maatte blive vedtagne. — Vndringsforslaget under Nr. 30 sigter til at lade udgaa en Passus, der formentlig ikke passer ret i Dødsboer eller i alt Fald der kun uhyre sjeldent vil kunne komme til Anvendelse, medens det derimod er en Passus, der ganske vist har sin Betydning i Fallitboer, hvor Debitor er i Live. — Vndringsforslaget under Nr. 31 gaar kun ud paa udtrykkelig at udtale den billige og rimelige Ting, der

indgiver en Anmeldelse af en Fordring i et Bo, kan forlange Tilstaaelse for, at den er indgivet. — Vndringsforslaget under Nr. 32 til §. 38 gaar kun ud paa at affatte Paragrafen saaledes, at det ikke bliver absolut nødvendigt altid at møde ved Sagsfører, men at det gjøres mulig, naar Saadant efter Omstændighederne kan lade sig udføre, at kunne give Møde ved Andenmand, hvad undertiden i simple Sager kan være billigere og bekvemmere for alle Vedkommende. — Vndringsforslaget Nr. 33 gaar dels ud paa en blot Redaktionsændring, dels paa at indføre en Berettigelse til at eftergive Skiftesalæret, i den Slags smaa Boer, hvor Voets hele Masse ikke er tilstrækkelig til at dække Begravelsesomkostningerne og de privilegerede Fordringer. Skiftekommissionen her i Kjøbenhavn har en lignende Bemyndigelse til at eftergive Salæret i saadanne Smaa-boer, forudsat at deres Masse ikke overstiger 100 Rds. Værdi. Det er forekommet os, at der kunde være Anledning til at udvide denne Bestemmelse til det øvrige Land, saa at Skifteretten, ogsaa udenfor Kjøbenhavn, fik Bemyndigelse til at eftergive Skiftesalæret i disse Smaa-boer; det er saa lidt, at det ikke kan have nogen videre finansiell Betydning, hvorimod det undertiden for de Folk, som ellers komme til at betale det, kunde være temmelig søleligt, da det i Reglen vil være Smaafolk. — Vndringsforslagene under Nr. 34 og 35 ere, i det Mindste efter vort Skjøn, Sprogforbedringer. — Forslagene under Nr. 36 og 38 tror jeg at kunne omtale under Et. De gaar kun ud paa at foretage en Omplacering af Lovforslagets Regler ved at anbringe Bestemmelsen om den længstlevende Vgtefælles Ret paa et andet Sted af Lovforslaget, og navnlig i det Kapitel, som handler om Skifte med den længstlevende Vgtefælle, og i Stedet derfor paa dette Sted blot at indsette en Henvisning til det følgende Sted, hvori Hovedtilfældet omhandles. Vi foreslaa altsaa, at §. 46 skal udgaa her, idet den i Stedet for vil komme til at staa dels i §. 60 og dels i §. 63. — Vndringsforslaget under Nr. 37 er kun en Redaktionsændring, der maa blive en Følge af det foregaaende Forslag, og Vndringsforslaget under Nr. 38 indeholder den Henvisning, som skulde træde i Stedet for Reglens Optagelse paa dette Sted. — Vndringsforslaget under Nr. 39 sigter kun til en bedre Redaktion. — Vndringsforslaget under Nr. 40 gaar ud paa at affatte Paragrafen paa en anden Maade, saaledes, at det klart fremgaar, at det kun er et Udkaft til Reparation, som fremlægges, saaledes at det for saa vidt ikke bliver en Afvigelse fra det Sædvanlige, at Rettelser kunne foretages deri. Naar man nemlig kaldte det Reparation, have nogle af Udvalgets Medlemmer ment, at man kom i Strid med den almindelige Regel, hvis Skifteforvalteren kunde rette i det; thi, som det ellers er Reglen, kan en Ret, naar den en